

Chiều Ở Mỹ Bằng Khuâng

Chiều. Tôi lái xe về trên con đường vắng hoe. Nghe bàn tay tê tê, nghĩ là trời lạnh lắm...

Bật máy sưởi cho ấm. Mở quạt xua sương mù. Tôi biết trời đang Thu. Tháng này là tháng Chín...

Lá vàng rơi lóng lánh. Nắng chiều còn lưa thưa. Hàng cây như chỉ chờ gió lên và...trút lá!

Đường không ai đi cả. Lạ ghê nước Mỹ này. Người ta lái xe bay, cuối ngày, tôi cũng vậy...

Xa xa rừng đang cháy, những cơn mưa đi đâu? Tôi nghe nặng trong đầu, lá vàng reo dưới lộ...

Đường về, ra thành phố, xa rồi chỗ ồn ào, còn chỉ tiếng xạc xào của lá vàng đang rụng...

Không thấy nai lúng túng giẫm trên lá vàng khô. Tôi thấy tôi vàng mơ hàng cây phong đấm đuổi...

Nếu xe sau không đuổi, không có tiếng còi xe...chắc tôi trên đường về hồn nhiên như tản bộ?

Có cái gì rất nhớ, như là mùi Quê Hương? Có gì như Đơn Dương, lá vàng bên suối biếc?

Ôi em còn mắt liếc cho anh chiều hồi nao đi ngang qua cây đào ngó lên...làm bộ ngó!

Tôi nhớ hoài ai đó chiều Thạnh Mỹ hồi xưa giữa đồi bấp trổ cờ nắng vàng trên núi Tượng...

Trần Văn Lệ